

nepovinnému, na sporu jest jedině, má-li cvičný učitel nárok na odměnu za vyučování předmětu nepovinnému i tenkrát, děje-li se toto vyučování v rámci učební povinnosti jemu předepsané, t. j. nepřekročuje-li učitelská činnost tohoto učitele i s hodinami, po které učí předmětu nepovinnému, výměru jeho předepsané povinnosti učební.

Žal. úřad založil svoje rozhodnutí na právním názoru, že ustanovení min. nař. ze 4. dubna 1918 č. 38.777 ex 17 (Věstník č. 11), podle něhož cviční učitelé jsou povinni vyučovati normálně 25 hodin týdně bez nároku na zvláštní odměnu, platí v plném rozsahu a že jest tedy pro nárok na odměnu lhostejno, jde-li o předmět povinný či nepovinný. Nss nesdílí tohoto právního názoru žal. úřadu.

Podle § 17 čl. VII. zák. ze 7. října 1919 č. 541 Sb. kladou se učitelé na státních školách cvičných také co do příjmů na roveň učitelům na školách obecných a občanských se stejnou zkouškou způsobilosti. Se zřetelem na toto ustanovení zákonné sluší ustanovení o odměnách za vyučování předmětům nepovinným, jež podle platných předpisů se dostávají učitelům na školách obecných a občanských, vztahovati také na učitele na státních školách cvičných, neboť i tyto odměny jsou částí příjmů těchto učitelů. Platí tedy také pro cvičné učitele ustanovení 2. odst. čl. V. zák. ze 13. července 1922 č. 251 Sb., podle něhož vyučování jednotlivým nepovinným předmětům se odměňuje »toliko tehdy, je-li k němu potřebí podle platných řádů služebních zvláštní způsobilosti prokázané zkouškou a vyučující tuto zkoušku skutečně má, a to až do povinné míry vyučovací povinnosti polooviční, přes tuto míru plnou částkou odměny podle §u 9 tohoto zák. Za těchto podmínek má tedy také učitel na státní škole cvičné, tudíž také st-l, právní nárok na odměnu za vyuč. předmětu nepovinnému, i když jeho učitelská povinnost i s hodinami, po které vyučuje předmětu nepovinnému, nepřekročuje výměru jeho předepsané povinnosti učební. V tomto směru jest tedy min. nař. ze 4. dubna 1918 č. 38.777 ex 17 derogováno shora cit. zákony popřevratovými.

Nař. rozhodnutí, jež jest založeno na právním názoru, že cvičný učitel nemá nároku na zvláštní odměnu, vyučuje-li nepovinnému předmětu v rámci maximální povinnosti vyučovací, jest tudíž v rozporu se zákonem.

Č. 6763.

Školství: * Předpis § 40 říš. zák. o školách národních z r. 1869 o opětném skládání zkoušky učitelské způsobilosti se nevztahuje na učitelky ženských ručních prací.

(Nález ze dne 1. října 1927 č. 19.614.)

Věc: Anna K. v Š. (adv. Dr. Bedř. Mautner z Prahy) proti ministerstvu školství a národní osvěty (za zúč. mor. zv adv. Dr. Vil. Freisler z Brna) stran definitivního ustanovení a započtení služební doby.

Výrok: Nař. rozhodnutí se zrušuje pro nezákonnost.

Důvody: Nař. rozhodn. zamítl žal. úřad odvolání st-lky z výnosu zšr-y v Brně z 24. listop. 1923, pokud jím byla st-lce odepřena definitiva bez určení místa, jako neodůvodněné, jelikož st-lka nemá na ni právního.

nároku, poněvadž její původní zkouška způsobilosti ztratila dle Šu 40 zák. ze 14. května 1869 č. 62 ř. z. platnost a novou zkoušku nevykonala, ani též se nepostarala o příslušnou dispensi od této zkoušky a nesplnila tedy základní podmínku pro získání žádané definitivy. — — —

Nss shledal stížnost důvodnou.

Podle § 38 říš. zák. škol. ten, kdo má býti definitivně ustanoven za podučitele nebo za učitele na školách obecných nebo měšťanských, má se vykázati vysvědčením způsobilosti učitelské, jehož lze nabýti zkouškou učitelské způsobilosti, která se koná před komisí podle ustanovení předposledního odstavce cit. paragrafu složenou. Jedině tuto zkoušku má na mysli § 40 říš. zák. škol., podle něhož kandidáti učitelské, kteří — vykonavše zkoušku způsobilosti učitelské — nekonali po 3 léta služby na některé škole, která má právo veřejnosti, jsou povinni, prve než budou na nějaké veř. škole ustanoveni, podniknouti zkoušku znova. Ze souvislosti obou těchto ustanovení jest zřejmo, že ustanovení o opěťování zkoušky učitelské způsobilosti lze — jak jde již ze slovního znění Šu 40 říš. zák. škol. — vztahovati jedině na učitele literní, nikoli však na učitelky ženských ručních prací.

Na tomto právním názoru je založeno také nař. býv. min. vyučování z 8. dubna 1880 č. 4210, uveřejněné pod č. 10 ve Věstníku z r. 1880, podle něhož ustanovení Šu 40 říš. zák. škol. se nevztahuje na učitelky žen. ručních prací a na pěstounky.

Odepřel-li žal. úřad st-lce definitivu bez určení místa jedině z toho důvodu, že její původní zkouška způsobilosti pozbyla platnosti podle Šu 40 říš. zák. škol., jest tento výrok žal. úřadu v rozporu se zákonem a sluší proto nař. rozhodnutí v tomto bodě zrušiti podle § 7 zák. o ss. Poněvadž žalovaný úřad opřel svoje rozhodnutí jedině o důvod právě uvedený, nemohl nss podrobiti svému zkoumání vývody zástupce zúčastněné strany, který při veř. ústním líčení se snažil obhájeti stanovisko žal. úřadu, uváděje, že st-lka nemá nároku na definitivu proto, že působila ve školské službě jen od 1. října 1920 do konce školního roku 1920/21, tudíž ani ne celý rok. — — —

Č. 6764.

Administrativní řízení: I. Kdy může úřad odvolati rozhodnutí svoje, vešlé v právní moc? — II. Kdy trpí rozhodnutí zmatečností?

(Nález ze dne 1. října 1927 č. 20.106.)

V ě c : Místní školní rada v D. (adv. Dr. Bedř. Mautner z Prahy) proti ministerstvu školství a národní osvěty stran zrušení třídy na škole.

V ý r o k : Stížnost se zamítá jako bezdůvodná.

D ů v o d y : Představenstvo zšr-y v Praze zrušilo výnosem ze 6. srpna 1925 podle § 9 zák. č. 189/1919 koncem měsíce srpna 1925 čtvrtou definitivní třídu postupnou na obecné škole smíšené s něm. vyučovací řečí v D. — — —

Výnos ten byl sdělen mšr-ě 27. srpna 1925; mimo to byl sdělen zsv-u v Praze.

Podáním z 15. září 1925 zažádala mšr aby zšr svoje rozhodnutí odvolala a povolila další trvání třídy čtvrté, opírajíc se o řadu důvodů.